

Ваҳйи Исои Масеҳ — Рақами дувоздаҳ

Ду озмоиш

Jeff Pippenger

2023-11-07

Мо ҳоло ба баррасии бобҳои ёздаҳум то сездаруми Ваҳй машғулем, ки дар он ҷо ҳаман тарафҳои муҳолифро дар ҷанги ниҳонии имтиҳонии муноқишаи бузург меёбем, ки он дар майдони ҷанги осмони якум ба вуқӯъ меояд. Тарафҳои муҳолиф иборатанд аз саду чилу чор ҳазор нафар ва анбӯҳи бузург, ки ҳамчун қувваи дуҷумдараҷа аз Бобил берун меояд, дар муқобили Созмони Милали Муттаҳид, Калисои Католикӣ, Иёлоти Муттаҳида ва худи Шайтон. Саду чилу чор ҳазор нафар ва анбӯҳи бузург лашкари Худоянд, ки паёми ғариштаи сеюмро намояндагӣ мекунад; ва ҳар ду ҷониби ҷанг низ бо лашкари довари Худу рӯ ба рӯ мешаванд, ки онро на ғариштаи сеюм, балки воӣ сеюм намояндагӣ мекунад.

Барои муайян кардани баъзе хусусиятҳои, ки ба куштори шохҳои ҷумҳуриҳои ва протестантӣ дар соли 2020 мусоидат карданд, мо мекушем хусусиятҳои пешгӯнаро муайян намоем, ки дар ҷанги инсоният дар осмони аввал, аз қонуни якшанбе то замоне ки Микоил бархезад, рӯй медиҳанд. Дар он таърих тамоми ҷаҳон маҷбур карда мешавад, ки барои ваҳшате сурате барпо кунад. Он таърих такрори таърихи Иёлоти Муттаҳида аз 11 сентябри соли 2001 то қонуни якшанбеи наздикомада мебошад, ки ин ду таърихи мувозиро аз ҳам ҷудо мекунад. Ҷун таърихҳои мувозӣ, ҳар дуи онҳо шохидӣ ба таърихи дигарро ифода мекунад. Он ҷи дар яке аз ин таърихҳо воқеъ мешавад, дар дигаре низ воқеъ хоҳад шуд. Таърихи дуҷум ҳамонест, ки маркази таваҷҷуҳи бобҳои дувоздаҳум ва сездаруми Ваҳй аст, ва мо қасд дорем ин шохидии дуҷумро бифаҳмем, то бар таърихи аввал, ки ҳоло қариб ба анҷом расидааст, нури пешгӯна бифаҳмем.

Се қуввае, ки ҷаҳонро ба Армагеддон мебаранд, дар бобҳои дувоздаҳ ва сездар тасвир шудаанд. Нахуст қудрати аждаҳо ёд мешавад.

Ва дар осмон аломати дигаре падида омад; ва инак, аждаҳои бузурги сурхе, ки ҳафт сар ва даҳ шох дошт, ва бар сарҳояш ҳафт тоҷ буд. Ва думи ӯ сеяки ситорагони осмонро кашида, онҳоро ба замин афканд; ва аждаҳо пеши он зане, ки наздики таваллуд кардан буд, истода буд, то ҷун фарзандаш таваллуд шавад, ўро фуру барад. Ваҳй 12:3, 4.

Хоҳар Уайт ба мо хабар медиҳад, ки аждаҳо дар ин боб Шайтон аст, аммо ба маънои дуҷумдараҷа он Руми бутпараст мебошад. Ҳам Шайтон ва ҳам Руми бутпараст Созмони Милали Муттаҳидро тимсол мекунад. Даҳ шохӣ ҳайвон иттиҳоди шариронаи даҳ подшоҳро дар Ваҳй боби ҳадаҳум ифода мекунад. Он даҳ подшоҳ дар Ваҳй боби ҳадаҳум муаррифӣ шудаанд, ва дар он ҷо онҳо ҳамчун мамлакати ҳафтуми нубуввати Китоби Муқаддас муайян карда мешаванд. Ҳайвон ҳамчун дорои ҳафт сар бо ҳафт тоҷ муаррифӣ шудааст, ки онро ҳамчун мамлакати ҳафтуми нубуввати Китоби Муқаддас нишон медиҳад. Дар Дониёл боби ду онҳо ҳамчун Юнони рӯшонӣ муаррифӣ шудаанд, ва онҳо ҳамчунин Аҳоб дар шаҳодати кӯҳи Кармил мебошанд, ва онҳо даҳ душмани Забур

ҳаштоду се ҳастанд.

Қудрати дуёми заминии душман, ки дар Ваҳй бобҳои дувоздаҳ ва сездҳ зикр шудааст, он ҳайвонест, ки аз баҳр мебарояд, ва онро Хоҳар Уайт бевосита ҳамчун католикизм муайян мекунад.

Ва ман бар реги баҳр истода будам, ва дидам, ки ҳайвони ваҳшиё аз баҳр боло меомад, ки ҳафт сар ва даҳ шох дошт, ва бар шохҳояш даҳ тоҷ, ва бар сарҳояш номи куфр. Ва ҳайвоне ки ман дидам, монанди паланг буд, ва поҳояш мисли поҳои хирс, ва даҳонаш мисли даҳони шер; ва аждаҳо қуввати худро, ва тахти худро, ва ҳокимияти бузургро ба вай дод. Ва дидам, ки яке аз сарҳояш гӯё то ба марг захмдор шуда буд; ва захми марговараш шифо ёфт; ва тамоми ҷаҳон аз паи ҳайвон бо ҳайрат рафт. Ваҳй 13:1–3.

Юҳанно дар ояти аввал бар соҳили баҳр истода буд ва мебинад, ки ҳайвоне аз баҳр бармехезад; ва баъд аз он, ӯ ҳайвонеро мебинад, ки аз замин боло меояд. Хоҳар Уайт муайян мекунад, ки замоне, ки Юҳанно он ду ҳайвонро дид, соли 1798 буд, зеро он сол папагӣ «аз қуввати худ маҳрум карда шуд» ва ба ин тариқ захми марговаре гирифт, ки ниҳоят шифо меёфт.

«Дар он замоне ки Папагӣ, аз қувваи худ маҳрум гардида, маҷбур шуд аз таъқиб бозистад, Юҳанно қудрати навро дид, ки бармехост, то овози аждаҳоро такрор намояд ва ҳамон кори бераҳмона ва куфромедро идома диҳад. Ин қудрат, ки охири қудратест, ки бар зидди калисо ва шарияти Худо ҷанг хоҳад бурд, ба сурати ҳайвоне бо шохҳои баррамонанд тасвир шудааст. Ҳайвоноте ки пеш аз он буданд, аз баҳр баромада буданд; аммо ин яке аз замин баромад, ки бархостани озоиштаи миллатеро ифода мекунад, ки рамзи он буд — Иёлотҳои Муттаҳида.» *Signs of the Times*, February 8, 1910.

Юҳанно ҳангоме ки ҳайвони баҳриро мебинад, ки папагӣ аст, ба ақиб — ба таърих — менигарад. Ба пеш — ба ҷараёни таърих — нигариста, ӯ ҳайвони заминиро мебинад, ки Иёлотҳои Муттаҳида мебошад. Аз ҳамин сабаб ҳайвоне, ки аз баҳр мебарояд, аз нигоҳи нубувватӣ ба ҳамон тарз сохта шудааст. Аз нуқтаи назари соли 1798 ба ақиб нигариста, Юҳанно аввал «ҳафт сар ва даҳ шох»-ро мебинад, ки он нуқтаи таърихи нишон медиҳад, ки дар он се шох канда шуданд, то барои шоҳи пурқуввати папагӣ, ки суҳанони бузург мегуфт, ҷой фароҳам гардад.

Пас ман мехостам ҳақиқати ҳайвони ҷорумро бидонам, ки аз ҳамаи дигарон фарқ дошт ва бисёр даҳшатнок буд; дандонҳояш аз оҳан ва ноҳунҳояш аз биринҷ буданд; вай меҳурд, пора-пора мекард ва бақияро бо пойҳояш поймол менамуд; Ва дар бораи он даҳ шохе, ки бар сари ӯ буданд, ва дар бораи он шоҳи дигаре, ки баромад ва се шох пеши он афтоданд; яъне ҳамон шохе ки ҷашмҳо дошт ва даҳоне ки суҳанони бисе бузург мегуфт, ва намуди зоҳириаш аз ёронаш пурзӯртар буд. Дониёл 7:19, 20.

Пеш аз он ки он се шоҳи ҳерулҳо, остготҳо ва вандалҳо бардошта шаванд, Рими бутпараст бо «даҳ тоҷ» намояндагӣ карда мешуд. Он даҳ тоҷ Рими бутпарастро намояндагӣ мекунад. Сипас Юҳанно паланги Юнонро муайян мекунад, баъд хирси Модию Форс ва он гоҳ шери Бобилро.

Аввалинаш мисли шер буд, ва болҳои у мисли болҳои уқоб буд; ман нигоҳ мекардам, то он ки болҳояш канда шуданд, ва аз замин бардошта шуд, ва бар пойҳо мисли одам рост гардонидида шуд, ва дили одамай ба он дода шуд. Ва инак ҳайвони дигаре, дуюм, мисли хирс, ва он ба як тараф бархеста буд, ва дар даҳонаш, миёни дандонҳояш, се қабурға буд; ва ба он чунин гуфтанд: Бархез, гӯшти бисёрро фуру бар. Баъд аз ин ман нигоҳ кардам, ва инак дигаре, мисли паланг, ки бар пушташ чор боли паранда дошт; он ҳайвон низ чор сар дошт; ва салтанат ба он дода шуд. Дониёл 7:4–6.

Дар католикият ҳеҷ як унсуре вучуд надорад, ки масеҳӣ бошад, ва ҳайвони баҳрӣ маҷмӯи ҳамаи подшоҳҳои бутпарастии пешини нубуввати Китоби Муқаддасро ифода мекунад. Ҳайвони баҳрӣ бо тартиби таърихи барҳакс тасвир шудааст, зеро Юҳанно ба таърих ба ақиб менигарад. Ё нахуст он қудратеро дид, ки ҳангоми дур карда шудани се шох барпо гардид,—попийтро. Сипас ӯ даҳ шохро бо даҳ тоҷ дид,—Руми бутпарастро. Баъд ӯ палангро дид,—Юнонро. Сипас ӯ хирсро дид,—Модо-Форсро. Баъд ӯ шерро дид,—Бобилро. Тавсифи ҳайвони баҳрӣ аз унсурҳои ҳар яке аз он подшоҳҳои бутпарастии пешин иборат аст, ва ин тавсиф собит месозад, ки попийт омехтае аз ҳар шакли бутпарастииест, ки дар таърихи Китоби Муқаддас вучуд доштааст. Дар католикият ҳеҷ як унсуре вучуд надорад, ки масеҳӣ бошад. Ҳар чизе, ки мумкин аст дар католикият ҳамчун масеҳӣ намоён шавад, сохтакорӣ аст.

Дар кӯҳи Кармил, вақте ки Илос бо анбиёи Изобал ва бо шавҳари муртадонаи вай набард мекард, Изобал дар Самария, дар хона, буд. Фоҳишаи Сур дар чараёни таърихи ҳайвони заминӣ бо ду шох фаромӯш мешавад. Изобал ҳамеша пинҳон нигоҳ дошта мешавад, ва дар бобҳои дувоздаҳ ва сиздаҳи Ваҳй ҳақон аз пайи вай ба ҳайрат меафтад, аммо вай дар осмонҳо ҳамчун мӯъҷизае, ки аз пайи он ба ҳайрат меоянд, тасвир намешавад, чунон ки Созмони Милали Муттаҳид, Иёлоти Муттаҳида ва Шайтон тасвир мешаванд. Вай боз дар маркази фармондеҳии худ дар Самария — шаҳри Рум — қарор дорад.

Таърихи ҳайвони заминӣ он чост, ки озмоиши сурати ҳайвон барои тамоми ҳақон муайян карда мешавад. Он озмоиш дар вақти ҷанги осмони якум ба амал меояд. Ҳоло мо мехоҳем маҳз ҳаминро мавриди баррасӣ қарор диҳем. Ман дар оятҳои, ки ҳоло баррасӣ хоҳем кард, ба ҷойи калимаи «ӯ» Иёлоти Муттаҳидаро мегузорам.

Ва ман ҳайвони дигареро дидам, ки аз замин бармехост; ва Иёлоти Муттаҳида ду шох монанди барра дошт, ва Иёлоти Муттаҳида мисли аждаҳо сухан мегуфт. Ва Иёлоти Муттаҳида тамоми қудрати ҳайвони аввалро пеши ӯ ба амал меоварад, ва замин ва сокинони онро водор месозад, ки ба ҳайвони аввал, ки захми марговараш шифо ёфта буд, сачда кунанд. Ва Иёлоти Муттаҳида мӯъҷизаҳои бузург ба амал меоварад, ба тавре ки ҳатто оташро аз осмон пеши назари мардум бар замин фуруд меорад, ва сокинони заминро ба воситаи он мӯъҷизаҳои, ки Иёлоти Муттаҳида қудрат дошт пеши назари ҳайвон ба амал оварад, фиреб медиҳад; ва ба сокинони замин мегӯяд, ки барои он ҳайвоне, ки аз шамшер захм бардошта буд ва зинда монд, сурате бисозанд. Ва [Иёлоти Муттаҳида] қудрат дошт, ки ба сурати ҳайвон нафас бахшад, то сурати ҳайвон ҳам сухан гӯяд, ва сабаб гардад, ки ҳар кӣ ба сурати ҳайвон сачда накунад, кушта шавад. Ва Иёлоти Муттаҳида ҳамаи мардумро, ҳоҳ хурд ва ҳоҳ бузург, ҳоҳ сарватманд ва ҳоҳ

камбағал, хоҳ озод ва хоҳ банда, водор месозад, ки бар дасти ростии худ ё бар пешони худ нишоне бигиранд; ва то ҳеч кас натавонад бихарад ё бифурӯшад, магар он касе ки нишон, ё номи ҳайвон, ё шумораи номи онро дорад. Ваҳй 13:11–17.

Дар Ваҳй боби сездар, аждаҳои Рими бутпараст ҳангоми он ки папаро бар тахти замин менишонд, ба папагӣ се чиз дод.

Ва он ҳайвоне ки дидам, монанди паланг буд, ва пойҳояш мисли пойҳои хирс, ва даҳонаш мисли даҳони шер; ва аждаҳо қудрати худ, ва тахти худ, ва ихтиёри бузург ба вай дод. Ваҳй 13:2.

Даҳ подшоҳе, ки Рими бутпарастро намояндагӣ мекунад (Фаронса подшоҳи асосии он даҳ, чунон ки ба воситаи Аҳъоб намояндагӣ шудааст), ба папагӣ се чиз доданд: қудрат, курсӣ ва ҳокимият. Вақте ки император Константин пойтахтро дар соли 330 аз шаҳри Рим дар ғарб ба шарқ кӯчонд ва Константинополро пойтахти нави Империяи Рим гардонид, Рими бутпараст он гоҳ «курсии» худро ба калисои Рим дод.

Ҳангоме ки Кловис, подшоҳи франкҳо (Фаронса), ба католикизм гаравид ва дар соли 496 ба муқобили қудратҳое, ки ба болоравии папагӣ ба тахти замин муқовимат мекарданд, ба ҷанг оғоз намуд, Рими бутпараст он гоҳ ба папагӣ «қудрати» худро дод.

Дар соли 533 Юстиниан фармоне содир кард, ки калисои Румро ҳам сарвари ҳамаи калисоҳо ва ҳам ислоҳкунандаи бидъаткорон муаррифӣ менамуд. Дар он замон қудрати Руми бутпараст ба папагӣ дода шуда буд.

Дар ояти дувоздаҳум, «[Иёлотии Муттаҳида] тамоми қудрати ҳайвони аввалро дар ҳузури вай ба қор мебарад». Қудрате ки аз ҷониби папагӣ ба қор бурда шуд, ба воситаи Хлодовех намояндагӣ мешавад, ки таъвоноии низомӣ ва иқтисодии худро ба папагӣ бахшид. Аз ҳамин сабаб католикизм Хлодовехро «нахустзодаи калисои католикӣ» ва Фаронсаро «духтари бузургтарини калисои католикӣ» меномад. Иёлотии Муттаҳида ҳамоно қори палидери барои папагӣ анҷом хоҳад дод, ки Хлодовех дар соли 496 оғоз кард.

Қудрати Иёлотии Муттаҳида ба қор бурда хоҳад шуд, то «замин ва сокинони он ба ҳайвони аввал сачда кунанд, ки заҳми марговараш шифо ёфта буд». Иёлотии Муттаҳида қудрати низомӣ ва иқтисодии худро ба қор хоҳад бурд, то тамоми ҷаҳонро водор созад, ки рӯзи якшанbero ҳамчун рӯзи истироҳат қабул намояд. Фоҳишаи Сур нахуст дар қонуни якшанбеи ба зудӣ фарооянда бо ҳайвони замин зино хоҳад кард, ва сипас беруни рафта, бо ҳамаи подшоҳони дигари замин зино хоҳад кард.

Дар ояти сездар, «[Иёлотии Муттаҳида] мӯъҷизаҳои бузург ба амал меоварад, ба тавре ки оташро аз осмон бар замин, пеши назари одамон, фуруд меоварад». Оташ паёми нопуро ифода мекунад. Забонаҳои оташ дар рӯзи Пантикост паёми муқаддасро ифода мекарданд, ки бо қобилияти расонидани он паём ба тамоми ҷаҳон ҳамроҳ буд. Оташе, ки Иёлотии Муттаҳида аз осмон фуруд меоварад, низ ба ҳар миллат ва ҳар забон таъсир хоҳад расонд.

Дар ояти чордахум, Иёлотӣ Муттаҳида «сокинони заминро ба воситаи он мӯъҷизоте ки [Иёлотӣ Муттаҳида] қудрат дошт дар пеши ҳайвон ба амал оварад, фиреб медиҳад; ва ба сокинони замин меғӯяд, ки онҳо барои он ҳайвоне ки аз шамшер чароҳат ёфта буд ва зинда монд, сурате бисозанд». Фиребе ки Иёлотӣ Муттаҳида барои фиреб додани ҷаҳон ба кор мебарад, бо оташе тасвир шудааст, ки дар ояти пешин аз осмон фуруд омад. Оташи осмон мӯъҷизотеро ба вуҷуд меоварад, ки Иёлотӣ Муттаҳида онҳоро ба кор мебарад, то ба ҷаҳон амр диҳад, ки ҳукумати ягонаи ҷаҳониеро барпо созад, ки аз иттиҳоди калисо ва давлат иборат буда, дар он калисо бар ин муносибат ҳукмрон аст.

Ин ҳамон чизест, ки муносибати Аҳъоб ва Изобал ҳангоми бархезонда шудани Илёс ифода мекард. Ҷанги Илёс бар кӯҳи Кармил дар оғози Иёлотӣ Муттаҳида, дар ҷараёни ҳаракати ғариштаи аввал аз соли 1840 то 1844, ба иҷро расид, бо мақсади он ки набиҳои ҳақиқии протестантизм аз ҳамаи анбиёи қозибии протестантизм фарқ карда шавад.

Он боз ҳангоми анҷоми Иёлотӣ Муттаҳида, дар вақти имтиҳони ташаккули сурати ҳайвон, ки 11-уми сентябри соли 2001 оғоз ёфта, бо қонуни қарибояндаи якшанбе ба анҷом мерасад, иҷро мегардад.

Илёс ба таври комил пеш аз рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд, ки ҳамон ҳафт балои охирин аст, ба иҷро мерасад. Бинобар ин, Кӯҳи Кармил, Илёс, Аҳъоб ва Изобал дар қори Иёлотӣ Муттаҳида, ки замини сайёраи маҷбур месозад ҳукумати якҷаҳонии Созмони Милали Муттаҳидро, ки Калисои Католикӣ бар он ҳукмронӣ мекунад, бипазирад, таҷассум меёбанд. Иёлотӣ Муттаҳида ин амалро ба воситаи қудрати ҳарбии худ, нерӯи иқтисодии худ ва воситаҳои ғасодзадаи иртиботии гипнозкунандае, ки онро роҳбарӣ ва назорат мекунад, анҷом медиҳад, ки онҳо бо он чи «шоҳроҳи ғавқулодаи иттилоотӣ»-и тори анкабути ҷаҳонӣ номида мешавад, ифода ёфтаанд.

Дар ояти понздаҳум ба мо хабар дода мешавад, ки «он [Иёлотӣ Муттаҳида] қудрат дошт, ки ба тасвири ҳайвон ҳаёт бахшад, то тасвири ҳайвон ҳам суҳан ғӯяд ва ҳам боис гардад, ки ҳар касе ки ба тасвири ҳайвон сачда накунад, кушта шавад». Пас, таҳдиди марг бо қудрати низомии Иёлотӣ Муттаҳида, ки он вақт шоҳи пешбари Созмони Милали Муттаҳидро намояндагӣ мекард, ҳукумати умумиҷаҳонии Созмони Милали Муттаҳидро қудратманд месозад, то суҳан ғӯяд. Амали суҳан ғуфтан ба воситаи салоҳияти қонунгузор ва судӣ анҷом меёбад. Шоҳаи қонунгузори Созмони Милали Муттаҳид дар Нью-Йорк аст ва шоҳаи судии Созмони Милали Муттаҳид дар Гаага, Нидерландия, қарор дорад. Гаага Ҷаҳони Қадимро намояндагӣ мекунад ва Нью-Йорк — Ҷаҳони Навро. Ҳам Иёлотӣ Муттаҳида ва ҳам Нидерландия дар гузашта таърихҳое доштанд, ки дар онҳо ҳамчун ҳомиёни барҷастаи озодӣ ва озодихоҳӣ фарқ мекарданд, аммо ҳар ду таърихҳои муносиби худро ба анҷом мерасонанд — дар ҳоле ки ҳамчун аждаҳо суҳан меғӯянд.

«Ҳангоме ки шанбе дар тамоми ҷаҳони масеҳият ба нуқтаи махсуси баҳсу мунозира табдил ёфтааст, ва мақомоти динӣ ва шахравандӣ барои водор сохтани риояи якшанбе муттаҳид шудаанд, саркашии пайдори як ақаллияти хурд аз таслим шудан ба талаботи омма онҳоро объекти нафрати ҳамагонӣ хоҳад гардонд.... ва дар ниҳоят бар зидди онҳое

ки шанбеи аҳкоми чорумро муқаддас медоранд, фармоне содир хоҳад шуд, ки онҳоро сазовори сахттарин ҷазо эълон намуда, ва ба мардум пас аз муддате муайян озодӣ хоҳад дод, ки онҳоро ба қатл расонанд. Католикият дар Ҷаҳони Қадим ва протестантизми муртад дар Ҷаҳони Нав нисбат ба онҳое ки ҳамаи аҳкоми илоҳиро ғиромӣ медоранд, роҳи монанде пеш хоҳанд гирифт.

«Халқи Худо он гоҳ ба ҳамон манзараҳои азобу тангӣ фурӯ хоҳанд рафт, ки пайғамбар онҳоро ҳамчун замони тангии Яъқуб тасвир кардааст». «Муборизаи бузург», 615, 616.

Дар оятҳои шонздаҳ ва ҳабдаҳ, пас аз он ки ҳайкали ваҳш барпо карда шуда, қудрат ёфт, ки сухан гӯяд, «[Иёлоти Муттаҳида] ҳамаро—хурду бузург, сарватманду камбағал, озоду ғулом—водор месозад, ки бар дасти ростӣ худ ё бар пешонии худ нишоне бигиранд; ва ҳеҷ кас натавонад бихарад ё бифурӯшад, магар он касе ки нишони ваҳш, ё номи вай, ё шумораи номи ӯро дорад».

Ташаккули сурати ҳайвон он озмоишест, ки пеш аз озмоиши нишони ҳайвон меояд. Агар мо аз озмоише, ки бо ташаккули сурати ҳайвон ифода меёбад, нагузарем, дар озмоиши нишони ҳайвон ноком хоҳем шуд. Онҳо ду озмоиши гуногунанд, ва онҳо ду навъи гуногуни озмоиш мебошанд.

Ташаккул ёфтани сурати ҳайвон, ки 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт, ҳушдори нубувватист, ки поёни давраи имтиёз ба наздикӣ фаро мерасад. Ин паёми Илос аст, ки муайян месозад, ки кӯҳи Кармил дар уфуқи наздик аст, ва ки қавми Худо бояд рағбани ҳислат, рағбани Рӯҳулқудс ва рағбани паёми Нидои Нимашабро пеш аз он ки даъвати ниҳой садо диҳад, муҳайё созанд. Онҳо бояд бедор шаванд, то ҳангоме ки Илос аз онҳо бипурсад: «То ба кай миёни ду ақида мелангед?» — онҳо ҳомӯш намонанд, зеро ҳомӯш мондан дар он вақт ба маънои гирифтани нишони ҳайвон аст. Озмоиши сурати ҳайвон кори дарк кардани паёмест, ки поёни довариро эълон мекунад, ҳамон гуна ки паёми миллериён ифтиҳои довариро эълон мекард.

Санҷиши нишони ваҳшӣ ҳеҷ гуна интиҳобро дарбар намегирад, зеро он ҳеҷ унсури вақти имтиҳониро дар худ надорад. Он як лаҳзаи муайяни вақт аст, на як давраи вақт. Он бӯхрон аст, ва бинобар ин як озмоиши ошкоркунанда мебошад, ки ҳислати он исроилиёнеро муайян хоҳад кард, ки аз ҷониби Аҳоб ҳангоми қонуни якшанбе ба кӯҳи Кармил даъват шудаанд. Онҳо он гоҳ ҳислатеро, ки дар тӯли давраи пешина инкишоф додаанд, нишон хоҳанд дод, ки он ба таври набавӣ санҷиши сурати ваҳшӣ номида мешавад.

Бинобар ин, чунон ки Рӯҳулқудс мегӯяд: «Имрӯз, агар овози ӯро бишнавед, дилҳои худро саҳт накунад, чунон ки дар вақти исён, дар рӯзи озмоиш дар биёбон, он ҷо ки падарони шумо Маро озмуданд, Маро санҷиданд ва қорҳои Маро ҷиҳил сол диданд. Аз ин рӯ Ман аз он насл андӯхгин шудам ва гуфтам: “Онҳо ҳамеша дар дили худ гумроҳ мешаванд, ва роҳҳои Маро нашинохтаанд.” Пас дар ғзаби Худ қасам хӯрдм: “Онҳо ба оромии Ман дохил нахоҳанд шуд.”» Эй бародарон, ҳушёр бошед, мабодо дар касе аз шумо дили шарии беимонӣ пайдо шавад, ки аз Худои зинда дур гардад. Балки ҳар рӯз якдигарро насихат кунед, то даме ки он «Имрӯз» номида мешавад, мабодо касе аз шумо

ба фиреби гуноҳ сахтдил гардад. Зеро мо шарикони Масеҳ гардидаем, ба шарте ки ибтидои итминони худро то охир устувор нигоҳ дорем; дар ҳоле ки гуфта мешавад: «Имрӯз, агар овози Ёро бишнавед, дилҳои худро сахт накунад, чунон ки дар вақти исён». Ибриён 3:7–15.